

eller vanrøgtede Børn bemærke, at der jo delvis findes noget paa mit Budget til dem, men ganste vist ikke i den Udstrækning, hvori jeg mener, at det maa tages. Jeg kan i det hele erklære mig enig med det ærede Medlem. Det forholder sig rigtigt, at man er standset med denne noget planløse Fremgangsmaade, som har fundet Sted, i 1882, og at senere er Spørgsmaalet ikke optaget. Jeg er i Færd med at optage det, og har været foranlediget dertil af Grunde, som hænge sammen med min forhenværende og ogsaa nuværende Virksomhed, idet jeg angaaende en Fløj af disse forsømte Børn, nemlig den, der har været i Berøring med Straffeloven, maatte erkende — nemlig som Formand for Fængselsfjesterne —, at der var al mulig Grund til at virke for, at de Opdragelsesanstalter og Hjem, som findes for dem, uvibedes. Der er Trang til mere. Det glæder mig nu, da jeg selv havde tænkt paa at sætte en saadan i Gang, at blive hyderligere styrket ved Modtagelsen af en Henbendelse fra forskellige Mænd, som staa i Forbindelse med Børnehjemsagen, og blandt hvilke der ogsaa var en af de Mænd, som foretog den Rejse, det ærede Medlem omtalte, for at studere disse Forhold. Efter at have modtaget en Deputation og en Adresse derom, har jeg nu begyndt at sætte Sagen i Gang, naturligvis i Overensstemmelse med Justitsministeren, da Sagen jo for en stor Del vedrører dette Ministerium. Jeg haaber, at en saadan Plan, paa hvilken der virkelig kan bygges en fornuftig Statsunderstøttelse, vil kunne være tilvejebragt, om ikke til dette Aars Finanslov, saa dog til næste Aars. Jeg har ikke ment at turde tage den op tidligere, fordi der var andre Sider uden for den normale Undervisning og Pleje af Børn, som endnu ikke vare løste fuldstændig, nemlig Forhold vedrørende de legemlig-abnorme og visse Punkter med Hensyn til de aandsvage, som kræve Forelæggelse for Rigsdagen i Lovforslags- og Bevillingsform, og efter min Formening var det naturligere først at faa løst disse Spørgsmaal. — Der er blevet berørt en anden Side af den normale Undervisning gennem et Spørgsmaal, der stillede til mig angaaende Tilshnet med Højskolerne. Jeg forstaaer den tilendebragte Lov saaledes, at den henlægger ikke blot Folkehøjskolerne, men ogsaa visse Fagstoler under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet for derved at bevare Enheden i Tilshnet. Men jeg skal ganste vist tillige erkende, at den Minister, der skulde have Tilshnet ogsaa med Fagstolerne under sig, maatte være berettiget til ogsaa at bruge sagkyndig Bistand, og denne Forud-

setning har jeg udtrykkelig udtalt under Sagens Behandling i Landstinget, idet jeg, da der ikke kan tillægges mig den mindste Sagkundskab med Hensyn til Vandbrugs-, Hævebrugs-, Mejeri- og Haandværksstoler og andre Stoler, som nu henhøre under mit Tilshn, forudsatte, at jeg vilde kunne bruge af Tilshnsbevillingen Pengene til at forstikke mig sagkyndig Bistand. I Overensstemmelse med disse Principper er Tilshnet ogsaa nu ordnet, som det er. Enheden er bevaret, der findes lige over for Ministeren kun en Tilshnsmand for Folkehøjskolerne, nemlig den samme som tidligere; Ministeren staaer ikke i Forhold til andre. Han alene afgiver Beretning om samtlige Stoler, og han skal tilse samtlige Stoler. Men han har for de forholdsvise faa Fagstolers Vedkommende — det er $\frac{1}{5}$ af samtlige Stoler — ønsket Hjælp, og det kunde jeg ikke nægte efter min nævnte Opfattelse af Loven. Den er nødvendig, fordi en virkelig Sagkyndighed er en Betingelse for en virkelig Kontrol; men langt mere end paa Kontrollen lægger jeg Vægt paa Sagkyndighedens Betydning som en virkelig Støtte for Skolerne. Deri lægger jeg nemlig Hovedbetydningen, at Tilshnet skal være ikke saa meget en Kontrol med de faa Stoler, maatte ingen, hvis Undervisning maatte være slet og uhelbredelig, men derimod være en Støtte for de mange, som kunde have Trang til Beskyddelse og Raad med Hensyn til den Maade, hvorpaa Undervisningen skal føres, igennem en Beskyddelse, der ikke kan gøres uden af en sagkyndig Mand. Det er ogsaa ud fra dette Synspunkt, at den eneste Forandring, der er sket med Hensyn til de $\frac{1}{5}$ af Højskolerne, er sket, nemlig at det er tilladt min Tilshnsmand af og til at tage Gymnastikinpektøren til Hjælp ved de enkelte Stoler, navnlig efter de enkelte Skolers egen Begæring. Der er aldeles ikke Tale om at paabyrde denne Mand et nyt, stort Hverv, som kunde komme i Strid med, at han allerede har faa meget at gøre, at han har ment at burde have mere Hjælp. Det, der i det højeste kan være Tale om, er maatte 5 Stoler om Aaret, og Grunden til, at man har ønsket denne Mand, er, at den almindelige Tilshnsmand siger Pas for Gymnastikkens Vedkommende. Man har ønsket Oberstløjtnant Amfunds Nærværelse fra to meget ansete Højskoler Side, nemlig fra Ballekilde og Aftov. Han har været det ene Sted, men fandt, da han ikke havde noget Mandat, at maatte sige nej til Indbydelsen fra Aftov. Nu er denne bleven givet, og min Tilshnsmand har Besøjselse til at give ham et Mandat, som sætter ham i Stand til at komme til